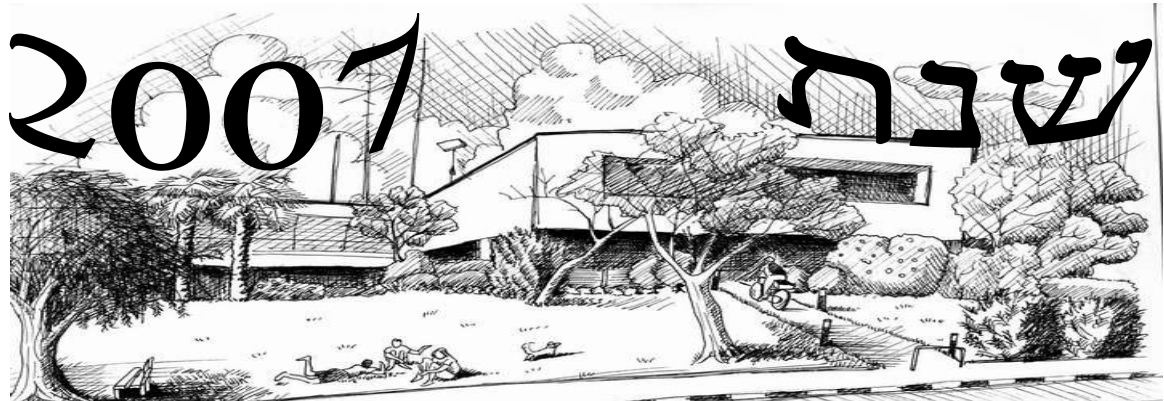

שבת 2007

דברי הכפר

יפה לקום בבוקר מילים: רחל רוזנמן

כל כך יפה לקום בבוקר, אל יום חדש
ציפור עוברת מעליך ומוסרת ד"ש
כל כך יפה לקום בבוקר, אל התחלה
איך נפתח לך הבוקר, אל יום נפלא
כל כך יפה ומה שקרה לי אמש נעלם
כל כך יפה, איך שוב מחייך לי העולם

כל כך יפה לקום בבוקר, אל יום אחר
כל כך יפה לקום בבוקר ולפגוש חבר
ואם היה לך אתמול, יום מעט עצוב
הוא נשאר בעברך והוא לא ישוב
כל כך יפה לקום אל חיוך ילדונת שאת ליבך כבש
כל כך יפה לפרוט על גיטרה מחדש

כל כך יפה לקום בבוקר, אל יום חדש...

גיליון מס' 2031 *ט'ו בטבת תשס"ז *5 בינואר 2007

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

שנה טובה?

והנה חלפה לה שנת 2006. חלפה לה? מה פתאום חלפה לה? התרסקה בקול רעש מחריש אוזניים גדול ונורא! ואולי אפילו יש הרבה צדק פואטי בעובדה שצאתה הקשה של 2006 לוותה בקללות אחרונות שבקעו מגרונו הניחר של סאדאם חוסיין אי"ד (אללה יקום דמו. אתם עוד תיראו). ואנחנו, כמה כבר חיכינו שתחלוף.

הייתה זו שנה רעה מכל בחינה שלא תירצו: חברתית, פוליטית ותרבותית. כמעט ולא היה הוגן לעשות את מאזן השנה שחלפה. כי בינינו כמה דברים טובים כבר קרו ב-2006?

ואם כבר קרו כמה דברים טובים, הרי הם כל כך בטלים לעומת החושך המשתרר והולך עד שאנחנו מעיזים לספור אותם רק בשקט בלב. בכלל שנה שזוקפת ל"זכותה" המפוקפקת מלחמה איננה רשאית להשתבח מי יודע מה בעצמה. מה גם שעם "הישגים" של מלחמה שכזאת אי אפשר אפילו ללכת למכולת. וספק גדול, אם תוצאותיה הקטסטרופליות יתאזנו במשהו בשנה החדשה, שזה עתה הגיחה על כל אשליותיה, תהא טובה ככל שתהא.

וכאשר השנים הרעות חולפות להן כך כמו שיניים רקובות הנעקרות מפיו של הזמן, ואתה כבר מספיק בעל ניסיון כדי להבין שטובות מהן כבר לא תצמחנה, אתה מתחיל להרגיש פתאום שבעצם יש משהו מאוד מלאכותי בסוף כזה של שנה. וכל מי שעובד כמונו לפי שני לוחות שנה (עברי ולועזי), זוכר היטב שהן זה לא מזמן חגגנו את סוף השנה בעליצות גדולה. והנה חלפו להם במהירות הבזק שניים שלושה חודשים גדושים בועדות חקירה ותחקירים ומשפט רמון ותיק קצב ובני סלע ותאיר ראדה, ולא הספקת למצמץ וכבר הסתיימה לה לפתע פתאום עוד שנה אחת. בקיצור איבדנו את האמון בזמן.

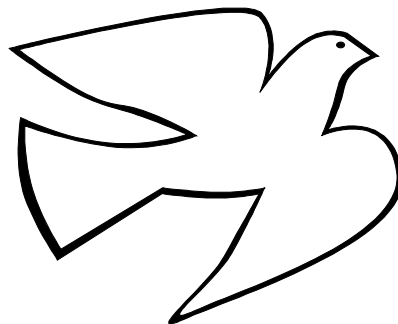
אפשר ממש להשתגע או להעשות אדיש לעובדת הזמן החולף. זה שאמור להיות כל כך מדוד וקבוע. והנה לפעמים הוא חולף לו באיטיות משגעת ולעיתים יחלוף כהרף עין. וכמו כדי להוסיף כאב גדול על מכאובינו הגדולים בלאו הכי, חלף מאתנו השנה גם ס. יזהר והלך לרעות בשדות הספרות הנצחיים ושבספרו "מקדמות" מיטיב לתאר את הזמן ואדישות מכאוביו במילים מדודות ומדויקות: "וכבר רואים כעת בפועל איך הגלגלים הגדולים של העולם מתחילים להאט ולהיעצר או כאילו מתחילים להפסיד גובה לקראת הנחיתה, וחצי השמים כבר כולו בהכנות לשקיעה, מעל הכל ובלי שאיכפת להם כלום אם כן או לא, ורק עסוקים בפרישת השקיעה שלהם מעל הכל, שאיננה שום דבר של גוף אלא כולה רק החזרות אור ושבירות אור ורק כלום, מין כלום ענקי כזה שהולך ונפרש כעת מעל העולם, בלי שאיכפת לו כלום אלא הולך ונפרש בשתיקה שלם מעל הכל, פונה למעלה ולא למטה, ורק צבע נמהל בצבע, כל הזמן". ודומה שאין יפה מתיאור כזה של הזמן, כדי להפיג את טעמה הרע של מלחמת לבנון השנייה וקללותיו של סאדאם חוסיין הנחנק והולך, שמלווים את 2006 שנפחה את

נשמתה ביחד אתו, עם כל התקוות המטופשות שתלינו בה אי שם בסופה של שנת 2005, שגם היא לא הייתה משופעת מי יודע מה בשמחה ואושר. וכאשר אנחנו נמצאים תקועים בקטע הקטנוני הזה של לספור אובדנים, פתאום נעשה ברור שכאילו מדינת ישראל נוזלת לנו ככה בין הידיים ביחד עם הזמן הנמלט, וכמו רומזת לנו שאין מספיק מקום בערבות רוחה הגוועת לכולנו. וכל שיש כאן יותר אוליגארכים מסוגם של גאידאמאק וחבר מרעיו, כך יש כאן פחות מקום לאנשי רוח מסוגם של דליה רביקוביץ' וס. יזהר ויעקב בסר. וכך ראינו בשנים האחרונות איך אנשי הרוח קמים ונוטשים אותנו אחד אחד, כמחאה גוועת ודועכת של מדינת ישראל שהייתה כאן פעם או חלמנו חלום. ושוב, ממש מעט זמן לפני שנכרך החבל על צווארו העבה של סאדאם, גם עלי מוהר (שיחד חלקנו אהבה נכזבת לפועל תל אביב), נאנח עמוקות ביאוש מר והלך לבלי שוב כשהוא מצטרף בשקט למניין האנשים שילכו ויחסרו לי יותר ויותר ככל שתחלופנה השנים. ותאמינו לי, הן תחלופנה, ותאמינו לי שהם יחסרו.

וכדי להעמיק את הכאב ועם זאת לשוב ולהיזכר איך היינו, או איך חשבנו שהיינו, ניפרד כידידים משנת 2006 בשירו של עלי מוהר "שעור מולדת". ועכשיו לשיר כולם ביחד (תמיר שפרונג לא לזייף):
 "אז בבית הספר/ על הקיר תמונה/ והאיכר חורש בה/ את האדמה/ וברקע,
 הברושים/ שמי שרב חיוורים/ האיכר יצמיח לנו לחם/ שנהיה גדולים.// והמורה
 אומרת:/ "עוד מעט כבר סתיו".
 בשיעור מולדת/ היא מראה חצב. /היורה יבוא עכשיו/ שפע טיפותיו/ כוילון שקוף
 על פני העמק הפורש שדותיו.// כך זה היה, פשטות רכה / זה הצטייר בילדותנו
 /שהייתה יפה.//
 וכך בדמיונו התרבו פלאות/ הפטישים ניגנו/ מחרשות רנות/ יש כורמים ויש
 יוגבים/ ארץ של רועים-/
 כך זה הצטייר בילדותנו/ שהייתה יפה".

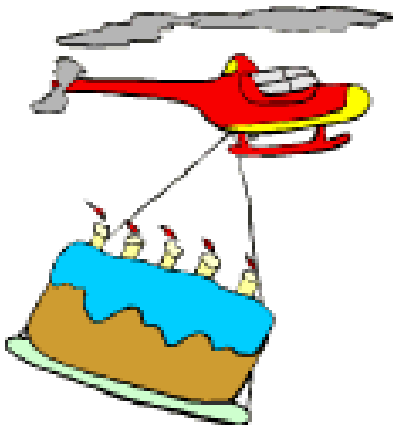
באמת היה פה פעם יפה, מה יש עוד לומר: "שנה טובה"?

דודו פלמה

ימי הולדת

7.1	אלה פינק שחר גדליזון יואל גליק (נכד) נעה זיו (נכדה-פרנק)	11.1	אסטל חצור לי איסטון (נכדה) שוני-סיון בן-נתן (נכדה)
8.1	תמי פוטש ירדן גלעדי נילי בן-צבי (נכדה)	12.1	הרי סמיט פרל בן-עטר דין בן-צבי (נין)
9.1	אורי שובל	13.1	יוסי מלינה נירה קורן יונתן כהן (נכד רינה כהן) הדר זיו (מש' אלמן) יונתן וגרייס שיינגזיכט (נכדים)
10.1	גרשי אפשטיין הדס סינה (נכד) אריאל-משה קולט (נכד) עליה פרלסון (נכדה) אלון טל		

ימי נישואין

(אין השבוע)

נזכור

מר שמואל וולפסדורף	21.12.94	בטבת תשנ"ה	יח
גב' ראי קולט	7.1.99	בטבת תשנ"ט	יט
מיכל המאירי	7.12.02	בטבת תשס"ג	כב
אסתר בנדר	13.1.69	בטבת תשכ"ט	כג

פירורים של פתיתי שלג

איזה נחמד לסכם שבוע וגם שנה כשעיקרן של החדשות זה מזג האוויר, אז התחננו, התפללנו וביקשנו וכזה בא - זה בא ובגדול. רוחות, גשם, קור ושלג זה מה שקיבלנו בסופו של דבר - החורף כאן. מדהים היה להתעורר ולראות את ההרים מסביב מכוסים בלבן ואת הר החרמון שחזר להראות כמו עוגת קצפת ענקית.

למרות הקור המקפיא והשלג בירושליים, ביום חמישי בערב השובעו בכותל יהודה מגיד (מש. הרמץ), יונתן צ'ריטון (מש. אדלשטיין), יוני פרומן (מש. טל-אלון ודריה), גוליו (מש. ג'קסון) ובן פרחיה (מש. קולינס הצעירה), שהם חיילי הנח"ל של גרעין "צבר". הטכס היה כל כך מרגש שהצליח להשכיח מהנוכחים את הקור שהיה שם.

באותו ערב יום חמישי, מילאו את אולם דדו חיילים מגדוד 704 של השריון שבאו לראות ולשמוע את חברי להקת שוטי הנבואה. המופע נתרם על ידי משפחה אמריקאית שתרמה את הכסף למופע לכבוד בר המצווה של בנם הצעיר בריאן. חוץ מזה המשפחה גם תרמה 30,000 ש"ח לגדוד להשלמת ציוד אישי לחיילים. אנחנו הרווחנו מופע שהיה גדול-ענק-אדיר. ומי שלא בא - הפסיד!

תודה לקורין על הארגון ובפעם הבאה נשמח לראות את עידן רייכל, מוש בן ארי, דין דין אביב או ריטה.

ברוכים הבאים רפאל מרקוסון שקפץ לביקור מדרום אפריקה.

ברכות חמות לנדב ואלפי שחובקים תינוק קטן וחמוד. מזל טוב גם לסבתא מינה ושאר בני המשפחה. שתזכו להרבה אושר ונחת.

אמנם לא הייתה מדורה ותפוחי אדמה באש, אבל למי שהגיע למועדון בערב שישי, היתה חוויה מדהימה בהנחייתו של שמוליק אקרמן (אבא של שני מגרעין "צבר") שארגן לנו ערב שירה נוסטלגי נפלא. בקיצור - אקורדיון, שקופיות, הגברה - שמוליק, שיוה ושלמה - זה כל מה שצריך כדי לחמם את הלב ולשכוח מצרות היום.

שמוליק, בסיבוב הבא שלך בישראל אנחנו מזמינים אותך לסיבוב חוזר, והפעם חברים - לא כדאי לפספס. חוויה מימים נשכחים.

ספירת מלאי במרכולית עברה בשלום, איפסנו את המחשבים, הפכנו את החודש ביומן והתחלנו שנה חדשה ונתחיל אותה באמירה טיבטית קטנה עם משמעות גדולה:

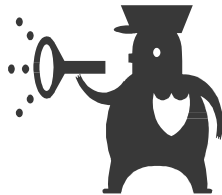
"בתקופה המודרנית, ניתן להשתיל לב, אבל לא ניתן להשתיל טוב-לב. טוב לב זה משהו שניבנה מבפנים".

אז שתהיה לנו שנה טובה, שנה של טוב-לב, רוחב לב, סובלנות, חמלה ונפש שלווה.

סוף שבוע נעים, רגוע וכייפי.
שבת שלום לכולם מכולנו - ארי ובני משפחת שטיינר.

מזל – טוב !
בן נולד
לאלפי ונדב סלע
נכד לסבתא מינה
רוב נחת לכל המשפחה

ענייני ביטחון

תושבים וחברים יקרים,

עקב עליה במספר הניסיונות לגניבה במשק ובאישור, אבקשכם להגביר ערנות ולשים לב למתרחש במשק.

בנוסף, אין לפתוח את שער הקיבוץ מבלי לראות את התנועה הנכנסת והיוצאת, ילדים ורכבים חשודים.

בעניין זה ניתן לפנות לביטחון: נתן 0507-310317 (רב"ש)
ויקטור 0507-623281 (שומר)

בקרב יפתח בכפר הנשיא בסיס הפעלה של מג"ב.
אנו מחפשים אנשים שרוצים לתרום ולהתנדב למתמידים.
היקף ההתנדבות הוא 4 שעות פעמיים בחודש, והגיוס מתבצע גם באזור מסביבנו, לגילאי +21 נשים וגברים יחד.
נשמח להיענות.

המעוניינים יפנו לנתן במספר טלפון הרשום מעלה.

נתן ברק

7/12/06 בית הכנסת בכפר הנשיא

כאשר שבי כתב בדברי הכפר ב-15/9/06 על תוצאות ההצבעה בעד הקמת בית כנסת בכפר הנשיא מאד שמחתי. מיד הצעתי את עצמי, מעל דפי דברי הכפר, בתור אחת שיכולה ורוצה להיות שותפה בהקמת המוסד המבורך הזה אצלנו.

אני מרגישה שיש לי מה לתרום לתהליך גם מניסיוני כרב פעיל לקהילה במקום אחר, וגם כי השכלתי וייעודי מתאימים למטרה זאת.

אין לי כל כוונה להיות רב בקהילת כפר הנשיא אך כאן ביתי וכאן נפשי.

המתנתי בסבלנות ולא קבלתי שום תגובה להצעתי לשבת בצוות. הנחתי שפשוט ייקח זמן עד שמתחילים לעסוק בו.

אבל, כאשר קראתי את הסיכום משיבת הנהלת הקיבוץ האחרונה, נדהמתי לראות שלא נכללתי ברשימת חברי הצוות לקביעת האופי והנהלים של בית הכנסת בכפר הנשיא, ואפילו לא שותפתי במידע על הקמת הצוות.

את מידת העלבון והתסכול קשה לתאר.

תליתי המון תקוות במילים שנאמרו "כבוד הדדי, אחווה, קליטת הזר, שיתוף פעולה וצורכי האנשים" לא לדבר על "לא לטובת אדם מסיום, או קבוצה מסוימת" כנראה שאלה הן רק מילים.

תרצה

נספח למכתב הנ"ל

אחרי הרבה מחשבה, החלטתי לא להגיש ערעור בנושא הרכב הצוות והסיבות לכך הן:

א. אינני מעוניינת לגרום לסכסוך בין אישי שיוריד מכבודו של הרעיון של הקמת בית כנסת בכלל.

ב. אינני רוצה לגרום לכישלון של כל בן אדם להגשים את חלומו.

אני בכל זאת אלווה את עבודת הצוות מקרוב מאד ואהיה מוכנה תמיד להגיש לו עזרה.

תרצה.

עניני בית הכנסת

לפני זמן לא רב החלטנו בכפר הנשיא להקים בית כנסת.

אני יודעת שיש, ותמיד היו, התנגדויות מצד הרבה חברים פן נהפוך ל: 'ישוב דתי' (כלשונם). אבל כשאני מסתכלת על כפר הנשיא אני רואה חברה מגוונת מאוד. רובנו יהודים חילוניים אבל יש יהודים במובן המסורתי והדתי, יש יהודים שאינם יודעים במה יהדותם מתבטאת, יש נוצרים, יש בודהיסטים ויש יהודים למען ישו - וכולם חברים כאן.

כפר הנשיא לא החליט על הקמת 'בית תפילה' אלא על הקמת בית כנסת במובן היהודי - על כל המשתמע מכך.

כשאנחנו מתפללים ביום הכיפורים אנו עושים זאת בנוסח דתי, ספרדי. עושים את זה כך כי המתכונת הקודמת של תפילות, בניהול אנשים מקהילתנו, הסתיימה ולא היה ועדיין אין - מי שיכול להוביל תפילה שמתקבלת על דעת הרוב. אי לכך יותר נח ויותר קל לקבל את העזרה מבחוץ (אנשי בית נטופה בראשות הרב יצחק, ותודה להם). וכך כולנו מתפללים והולכים הביתה בתום יום הכיפורים לשכוח לרוב את הקשר שלנו לדת.

לקומץ אנשים יותר מסורתיים או יותר מחוברים ליהדותם יש, ותמיד היה, צורך למקום שישמש בית כנסת. בית כנסת במובן של מקום תפילה, טכסים דתיים ולימוד.

בקרב תתכנס הוועדה להקמת בית הכנסת ואני מבקשת מכל מי שיש לו/לה מה לומר בנושא, ליצור קשר עם אחד מחברי הוועדה.

בתודה

רותי עמית

פערים

השכם בבוקר שמתי את פעמי והדרמתי לתל אביב. וכל כך למה? כי נסעתי לישיבת מועצת התנועה הקיבוצית, שם אני מייצג אתכם, חברי כפר הנשיא זה כ- 20 שנה.

היו שם כרגיל כמה דיווחים ונושאים לא מרתקים במיוחד, אבל נושא אחד עורר ויכוח ער במיוחד והוא: הפערים בין קיבוצים אמידים ואלה אשר, נגיד בעדינות, פחות אמידים. כמו כן נכלל בסדר היום גם עניין הפערים הגדלים והולכים בין החברים באותו קיבוץ.

אגיד את האמת טרם נמצאו פתרונות לסוגיות אלה. אבל אם דנים בזה בתנועה קבל עם ועדה מה אצלנו?

צריכים להבין שברגע שהכרזנו על התגמול הדיפרנציאלי נטשנו – לא את השוויון – אלא את השאיפה לשוויון, בידיעה ברורה שלשוויון לא הגענו מעולם. אולי באנו ממנו כי כשלא לא היה כלום לאף אחד היה קל יותר להיות שוויוני. אבל כשהחלטנו על הדיפרנציאליות גם הכנסנו סעיף קטן שרמז לפערים מותרים בשיטה החדשה. 1:2.5, 1:3 איני זוכר. אבל איך שומרים על זה?? הייתה הצבעה בקלפי על תכנית המשק ל-2007. הצביעו 59 מתוך 247 חברים!.....

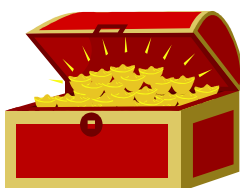
אולי כשזה מופיע בעמודים עם שורות שורות וטורים של מספרים, לא כולנו מסוגלים לקרא ולהבין מה פירושם. כולנו יודעים שכל המספרים מבטאים כוונות ותכניות תכליתיות אבל איייייך?
אז מה שהייתי רוצה לראות, או בתכנית או בדו"ח זה כמה פרטים אופרטיביים על התנהלות יישובנו:

כמה חברים מקבלים משכורת מהקיבוץ? מי הם ומה תפקידם? מה הם הפערים בין מקבלי המשכורת המשולמות מהמיסים שלנו?

יש מוקש בבקשה זו והיא נקראת צנעת הפרט. משום כך אינני מציע רשימה שמית של כל מקבלי המשכורת. עם זאת לידיעתכם:
בית משפט בנצרת קבע שלחברי אגודה הזכות לדעת מי ומה בענייני המשכורות המשולמות מכספי מיסים. אז גם לנו מותר.

טומי עמית

01.01.2007 שנה טובה

שיפוץ מצבות

השיפוץ כולל:

1. ניקוי המצבה
2. צביעת האותיות
3. תיקון מתקני הנרות

המעוניינים מוזמנים לפנות אלי לטלפון 4994 – לן

שנת 2007

ת
ק
ו
ה

אם שנת 2006 הייתה עבורך עוד אחת מהשנים האלה שמתחילות באופטימיות, ונסתיימה עם מעט אכזבה ועם הרגשה שאתה לבד בעולם הזה. אם זו ניתה רק עוד שנה שהוסיפה לך כמה קמטים מיותרים, והס מלהזכיר גם עוד כמה קילוגרמים מיותרים.

אם במשך שנת 2006 שכחת יותר מאשר התחייבות אחת, כמו יום הולדת של חבר, בעל, רעיה, חמות... ואתה גם לא רואה עין בעין עם הבוס שלך בעבודה, בנוגע לכמה מטרות לא שניתנות להשגה.

אם שנת 2006 לא הייתה נהדרת כמו שאמורה היתה להיות –

אז הנה שנת 2007 כבר הגיעה. חגוג וחייה אותה בדרך הטובה ביותר, בחברויות חדשות, בחיבוקים ונשיקות, והרבה הומור, ובתקווה שבשנת 2007 נזכה כולנו להרבה בריאות, הגדלת ההכנסות של הפרט ושל הכלל, והמון שמחה בלב.

תרגמה ערכה והוסיפה: שושנה שרק

